

7. maj GIZELA

Gizela se je rodila okoli leta 985 kot hči bavarskega vojvoda Henrika II. in njegove žene Gizele Burgundske. Od staršev je prejela trdno krščansko vzgojo in želela je postati redovnica. Ko je bila še deklica, so prišli v Regensburg poslanci ogrskega kralja Geza s prošnjo, da bi se poročila z njegovim sinom Štefanom. Gizela je privolila in leta 1000 je bila kronana kot prva krščanska ogrska kraljica. Kot kraljica se je z vso vnemo lotila širjenja krščanstva med ljudstvom. Pod njenim vplivom se je spreobrnil v krščanstvo tudi mož. Dala sta zgraditi številne cerkve. Pobožna kraljica je doživela tudi veliko bridkega. Izgubila je prvega sina in kmalu nato tudi eno izmed hčera; dve hčerki sta se poročili v druge dežele in ju ni nikoli več videla. Smrt ji je vzela še sina Emerika, ki naj bi zasedel prestol za očetom Štefanom. Nato je vladala kot kraljica vdova in kmalu postala žrtev napadov s strani poganske narodne stranke. Vzeli so ji posestva, ji prepovedali stike s sorodniki in jo vrgli v ječo. Po vrnitvi iz ječe je odšla v benediktinski samostan blizu mesta Passau. Že po treh letih so jo redovnice zaradi njenih bogatih življenjskih izkušenj, spokornega in pobožnega življenja izvolile za opatinjo. Samostan je vodila vse do smrti 7. maja 1065. Upodabljajo jo kot kraljico z modelom cerkve in rožnim vencem.

12. maj LEOPOLD MANDIČ

Rodil se je namreč 12. maja 1866 v Hercegovnem v črnogorskem Primorju kot dvanajsti, najmlajši otrok hrvaških zakoncev Petra in Dragice. Pri krstu so mu dali ime Bogdan. Starši so mu posredovali zaklad vere. Doma je ostal do svojega šestnajstega leta. Začutil je živo željo, da postane misijonar in delavec za edinost med verujočimi. Zato je jeseni 1882 odšel v kapucinsko semenišče v Vidmu, kjer je ostal dve leti. Maja 1884 je dobil redovniško obleko in redovniško ime Leopold. Po letu noviciata je šel v Padovo študirat filozofijo, nato pa v Benetke teologijo. V duhovnika je bil posvečen 20. septembra 1890 v Benetkah. Predstojnike je prosil, naj ga pošljejo za misijonarja na slovanski Vzhod, vendar zaradi njegovega rahlega zdravja in govorne napake njegove prošnje niso uslišali. Njegovo 'misijonsko' delo je bilo spovedovanje. Kot spovednik je ostal v Benetkah sedem let, potem je bil tri leta predstojnik kapucinskega samostana v Zadru. Od 6. aprila 1905 do 9. septembra 1906 je bil samostanski vikar v Kopru, njegovo glavno opravilo je bilo spovedovanje. Kdor se je pri njem spovedal, ga ni mogel več pozabiti. Iz Kopra je odšel za spovednika v samostan Thiene pri Vicenzi, oktobra 1909 pa je prišel za spovednika v kapucinski samostan Sv. Križa v Padovi in tam ostal vse do svoje smrti leta 1942. V izvrševanju spovedniške službe je dosegel junaško stopnjo popolnosti – svetost.

19. maj PETER CELESTIN

Rodil se je okoli 1215 preprostim kmečkim staršem sredi gričev vzhodno od Rima. Z dvajsetimi leti se je odločil za redovniško življenje, in sicer za puščavniško obliko meništva. To je poskušal uresničiti na več krajih, nazadnje v neki votlini gore Pelleno. Leta 1238 je šel v Rim, kjer je prejel mašniško posvečenje in tudi dovoljenje papeža Inocenca IV., da sme ostati puščavnik. Na gori Morrone v Abrucih je z dvema učencema zasnoval večje samotarsko selišče. Glas o njegovi sposobnosti za duhovnega voditelja in o njegovih osebnih krepostih se je hitro širil. Prihajali so se vedno novi učenci. V strahu, da bi nove redovne ustanove ne razpustili, je Peter šel na koncil v Lyon, kjer ga je sprejel papež Gregor X. in njegovi redovni družini potrdil obstoj kot samostojni veji reda sv. Benedikta. Red je hitro dosegel več kot 600 redovnikov. Petra je presenetila novica, da so ga kardinali, zbrani na konklavu v Perugii, 5. julija leta 1294 izvolili za papeža. Nadel si ime Celestin V., a ob tem ostal stari preprosti puščavnik, v katerem ni bilo zvijače, zato ni bil dorastel spletkam pretkanih politikantov niti ni poznal predpisov kanonskega prava, ki jih njegova dobrosrčnost ni mogla nadomestiti. Njegovo dobroto so na veliko zlorabljali. 13. decembra je sklical kardinale in odstopil od vodstva Cerkve. Umril je leta 1296.

27. maj ALOJZIJ GROZDE

Rodil se je 27. maja 1923 v Gorenjih Vodalah in bil še isti dan krščen. Bil je nezakonski otrok; ko je bil star štiri leta, se je mati poročila v oddaljeno vas, Lojzek pa je ostal pri teti. S šestimi leti je začel hoditi v šolo in bil vseskozi najboljši v razredu. Teta je s pomočjo dobrotnikov poskrbela, da je šel na gimnazijo v Ljubljano, kjer je bil gojenec Marijanišča. Obiskoval je klasično gimnazijo in bil zaradi svoje nadarjenosti in vestnosti odličen dijak. Kot član dijaške Katoliške akcije in zavodske Marijine kongregacije je apostolsko deloval med sošolci. Moč je zajemal iz molitve, vsakdanje mašne daritve in obhajila ter iz otroške povezanosti z Božjo Materjo Marijo. Svojo pot do poklicne odločitve je iskal v poglobljeni molitvi, ki jo je združeval z neutrudnim delom za druge. Tako je zorel za poklic, ki mu ga je namenil Gospod. Na sveti večer, 24. decembra 1942, je odšel iz Ljubljane. Božič je preživel pri prijatelju v Strugah. 1. januarja 1943, je bil pri maši v Stični, od tam se je z vlakom odpeljal do Trebnjega. Zvečer je sedel na voz namenjen proti Mirni. Pred vasjo so voz ustavili partizani in prijeli Lojzeta. Pri njem so našli latinski molitvenik, knjigo *Hoja za Kristusom* in knjižico o Fatimi. Odvedli so ga v Mirno, kjer so ga sredi noči kruto mučili in ga nato v gozdu pobili. Njegovo nestrohnjeno truplo s sledovi mučenja so našli 23. februarja 1943 otroci, ki so nabirali zvončke. Pokopali so ga na pokopališču v Šentrupertu. Od 28. maja 2011 so njegove relikvije v cerkvi na Zaplazu.